

3. В положение като разглежданото в главното производство националният съд трябва да остави без приложение всяка разпоредба на националния закон, която противоречи на член 43 ЕО.

(¹) ОВ С 89, 19.3.2011 г.

Решение на Съда (голям състав) от 5 септември 2012 г. (преюдициално запитване от Cour d'appel d'Amiens — Франция) — европейска заповед за арест, издадена срещу Joao Pedro Lopes Da Silva Jorge

(Дело C-42/11) (¹)

(Полицейско и съдебно сътрудничество по наказателноправни въпроси — Рамково решение 2002/584/ПВР — Европейска заповед за арест и процедури за предаване между държавите членки — Член 4, точка 6 — Случай, при който изпълнението на европейска заповед за арест може да бъде отказано — Прилагане в националното право — Задържано лице, гражданин на държавата членка, в която е издадена европейската заповед за арест — Европейска заповед за арест, издадена с оглед на изпълнението на наказание лишаване от свобода — Законодателство на държава членка, предвиждащо възможността да не се изпълни европейската заповед за арест само в случай че издирваните лица са граждани на посочената държава)

(2012/C 331/07)

Език на производството: френски

Запитваща юрисдикция

Cour d'appel d'Amiens

Страни в главното производство

Joao Pedro Lopes Da Silva Jorge

Предмет

Преюдициално запитване — Cour d'appel d'Amiens — Тълкуване на член 4, точка 6 от Рамково решение 2002/584/ПВР на Съвета от 13 юни 2002 година относно европейската заповед за арест и процедурите за предаване между държавите членки (ОВ L 190, стр. 1; Специално издание на български език, 2007 г., глава 19, том 6, стр. 3), както и на член 18 ДФЕС — Европейска заповед за арест, издадена с оглед на изпълнението на наказание лишаване от свобода — Законодателство на държава членка, предвиждащо възможността да не се изпълни европейската заповед за арест само в случай че издирваните лица са граждани на посочената държава — Дискриминация, основана на гражданство

Диспозитив

Член 4, точка 6 от Рамково решение 2002/584/ПВР на Съвета от 13 юни 2002 година относно европейската заповед за арест и процедурите за предаване между държавите членки и член 18 ДФЕС трябва да се тълкуват в смисъл, че макар в рамките на

транспонирането на посочения член 4, точка 6 държава членка да може да реши да ограничи случаите, в които изпълняващият национален съдебен орган може да откаже да предаде лице, спрямо което се прилага тази разпоредба, тази държава не може да изключи напълно и автоматично от приложното поле на същата разпоредба гражданите на другите държави членки, които се намират или пребивават на територията ѝ, независимо от връзките, които те имат с посочената държава.

Като вземе предвид цялото вътрешно право и приложи признатите от последното методи за тълкуване, националната юрисдикция е длъжна, доколкото е възможно, да тълкува националното право с оглед на текста и целта на Рамково решение 2002/584, за да гарантира пълната ефективност на това рамково решение и да стигне до разрешение, което съответства на преследваната от него цел.

(¹) ОВ С 103, 2.4.2011 г.

Решение на Съда (голям състав) от 5 септември 2012 г. (преюдициални запитвания от Bundesverwaltungsgericht — Германия) — Bundesrepublik Deutschland/Y (C-71/11), Z (C-99/11)

(Съединени дела C-71/11 и C-99/11) (¹)

(Директива 2004/83/ЕО — Минимални стандарти относно условията за предоставяне на статут на бежанец или статут на субсидиарна закрила — Член 2, буква в) — Качество на „бежанец“ — Член 9, параграф 1 — Понятие за актове на преследване — Член 10, параграф 1, буква б) — Вероизповеданието като основание за преследване — Връзка между това основание за преследване и актовете на преследване — Пакистански граждани, членуващи в религиозната общност „Ахмадия“ — Действия на пакистанските власти, недопускащи правото на публично изповядване на религията — Достатъчно сериозни действия, пораждащи у заинтересуваното лице основателни опасения от преследване по причина на неговото вероизповедание — Оценяване на фактите и обстоятелствата на лично основание — Член 4)

(2012/C 331/08)

Език на производството: немски

Запитваща юрисдикция

Bundesverwaltungsgericht

Страни в главното производство

Жалбоподател: Bundesrepublik Deutschland

Ответници: Y (C-71/11), Z (C-99/11)

в присъствието на: Vertreter des Bundesinteresses beim Bundesverwaltungsgericht, Bundesbeauftragter für Asylangelegenheiten beim Bundesamt für Migration und Flüchtlinge

Предмет

Преюдициални запитвания — Bundesverwaltungsgericht — Тълкуване на член 2, буква в) и на член 9, параграф 1, буква а) от Директива 2004/83/ЕО на Съвета от 29 април 2004 година относно минималните стандарти за признаването и правното положение на гражданите на трети страни или лицата без гражданство като бежанци или като лица, които по други причини се нуждаят от международна закрила, както и относно съдържанието на предоставената закрила (ОВ L 304, стр. 12; Специално издание на български език, 2007 г., глава 19, том 7, стр. 52) — Условия, за да се разглежда определено лице като бежанец — Достатъчна тежест на акта на преследване — Действия на пакистанските органи, с които се цели да се ограничи дейността на религиозната общност Ахмадия (Ahmadiyya)

Диспозитив

1. Член 9, параграф 1, буква а) от Директива 2004/83/ЕО на Съвета от 29 април 2004 година относно минималните стандарти за признаването и правното положение на гражданите на трети страни или лицата без гражданство като бежанци или като лица, които по други причини се нуждаят от международна закрила, както и относно съдържанието на предоставената закрила, трябва да се тълкува в смисъл, че:

— не всяко посегателство над свободата на религия, което нарушава член 10, параграф 1 от Хартата на основните права на Европейския съюз, може да съставлява „акт на преследване“ по смисъла на посочената разпоредба от Директивата,

— наличието на такъв акт на преследване може да се дължи на посегателство над външното проявление на тази свобода и

— за да преценят дали посегателство над правото на свобода на религията, което нарушава член 10, параграф 1 от Хартата на основните права на Европейския съюз, може да съставлява „акт на преследване“, компетентните органи трябва да проверят с оглед на личното положение на заинтересуваното лице дали поради упражняването на тази свобода в страната си на произход то е изложено на реален риск, по-специално да бъде преследвано или подложено на нечовешко или унижително третиране или наказание от страна на някой от субектите по член 6 от Директива 2004/83.

2. Член 2, буква в) от Директива 2004/83 трябва да се тълкува в смисъл, че опасението на молителя от преследване е основателно, след като предвид личното му положение компетентните органи приемат, че е обосновано да се счита, че след завръщането си в страната на произход то ще извършва религиозни действия, които го излагат на реален риск от преследване. При оценката на молбата за получаване на статут на бежанец на лично основание посочените органи не следва да очакват от молителя да се откаже от своите религиозни действия.

(¹) ОВ С 130, 30.4.2011 г.
ОВ С 173, 11.6.2011 г.

Решение на Съда (голям състав) от 5 септември 2012 г. (преюдициално запитване от Upper Tribunal (Immigration and Asylum Chamber), Обединено кралство) — Secretary of State for the Home Department/Muhammad Sazzadur Rahman, Fazly Rabby Islam, Mohibullah Rahman

(Дело С-83/11) (¹)

(Директива 2004/38/ЕО — Право на граждани на Съюза и на членове на техните семейства да се движат и да пребивават свободно на територията на държавите членки — Член 3, параграф 2 — Задължение за улесняване в съответствие с националното законодателство на влизането и пребиваването на „всякакви други членове на семейството“ на издръжка на гражданин на Съюза)

(2012/С 331/09)

Език на производството: английски

Запитваща юрисдикция

Upper Tribunal (Immigration and Asylum Chamber)

Страни в главното производство

Жалбоподател: Secretary of State for the Home Department

Ответници: Muhammad Sazzadur Rahman, Fazly Rabby Islam, Mohibullah Rahman

Предмет

Преюдициално запитване — Upper Tribunal — Тълкуване на член 3, параграф 2 и член 10, параграф 2 от Директива 2004/38/ЕО на Европейския парламент и на Съвета от 29 април 2004 година относно правото на граждани на Съюза и на членове на техните семейства да се движат и да пребивават свободно на територията на държавите членки, за изменение на Регламент (ЕИО) № 1612/68 и отменяща Директиви 64/221/ЕИО, 68/360/ЕИО, 72/194/ЕИО, 73/148/ЕИО, 75/34/ЕИО, 75/35/ЕИО, 90/364/ЕИО, 90/365/ЕИО и 93/96/ЕИО (ОВ L 158, стр. 77; Специално издание на български език, 2007 г., глава 5, том 7, стр. 56) — Понятие за всякакви други членове на семейството на гражданин на Съюза по смисъла на член 3, параграф 2 от директивата — Членове на семейството на издръжка на съпрузи, единият от които е гражданин на трета страна — Членове на семейството, които не са преките възходящи на съпрузите

Диспозитив

1. Член 3, параграф 2 от Директива 2004/38/ЕО на Европейския парламент и на Съвета от 29 април 2004 година относно правото на граждани на Съюза и на членове на техните семейства да се движат и да пребивават свободно на територията на държавите членки, за изменение на Регламент (ЕИО) № 1612/68 и отменяща Директиви 64/221/ЕИО, 68/360/ЕИО, 72/194/ЕИО, 73/148/ЕИО, 75/34/ЕИО, 75/35/ЕИО, 90/364/ЕИО, 90/365/ЕИО и 93/96/ЕИО, трябва да се тълкува в смисъл, че: